

Griffier. :
 Not. nr. : 66.97.3311/98

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 23 SEPTEMBER 2003

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging :

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen

1. _____, gerechtsdeurwaarder, geboren te _____ op _____, wonende te _____
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____

VERDACHT VAN

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben of om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

- A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastge-

steld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), door in casu :

nadat op het terrein, gelegen te					ten kadaster
gekend onder					in eigendom toebehorende aan
					hoogervernoemd, alsmede aan
	geboren te	op		geboren te	geboren te
op	en		geboren te	op	

navolgende werken werden uitgevoerd te op een niet nadcr te bepalen tijdstip tussen 02.10.1986 en 14 09 1993,

namelijk

- het gedeeltelijk slopen van een zadeldak en vervangen door een plat dak
- het plaatsen van een nieuwe houten achtergevel op de 1° verdieping
- het plaatsen van een glazen dak over de trap die het plat dak verbindt met de gelijkvloerse verdieping

deze hiervoor omschreven toestand in stand gehouden te hebben te in de periode gaande van 07.05.1996 (datum aankoop) tot en met 24.03.1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de art. 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999)

- B. Bij inbreuk op de art. 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996 (BS 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd

(instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A

door de instandhouding van de onder A omschreven toestand te in
de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2002

de feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de art. 1,
2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de orga-
nisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999)

- C. Bij inbreuk op de art. 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204
van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18
mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij art. 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken
of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voort-
gezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedebouw-
kundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste
inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand
bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uit-
zondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A

door de instandhouding van de onder A omschreven toestand

vanaf 01.05 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 13
maart 2003

1. Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 9 april 2003.

2. Op de openbare terechtzitting van 17 juni 2003 aanhoorde de rechtbank :

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
substituut-Procureur des Konings;
- de beklaagden in
hun middelen van verdediging, voorgedragen door meester
advokaat te die hen ter
terechtzitting vertegenwoordigt;

Beknopte samenvatting van de feiten.

3. De eerste en tweede beklaagden zijn met hun kinderen eigenaar van een pand gelegen te

Volgens het gewestplan is het gelegen in een woongebied met culturele, historisch en/of esthetische waarde.

Voor het gebied bestaat ook een BPA nr

De beklaagden kochten het goed op 7 mei 1996 van handelaar in onroerende goederen die het op 14 september 1993 gekocht had van

Uit het strafdossier blijkt dat een deel van het dak - dat zou ingestort geweest zijn - van een achtergelegen stapelruimte door gesloopt werd zonder bouwvergunning.

Het dak werd deels niet heropgetrokken maar vervangen door een plat dak en een houten wand.

De beklaagden verklaarden dat zij het goed kochten in de toestand waarin het zich nu bevindt en dat zij onwetende waren van de bouwinbreuk. Dat wordt bevestigd door de verbalisant die dat aan de hand van luchtfoto's heeft kunnen nagaan.

Zij vroegen een bouwvergunning aan om de stapelplaats met woning te kunnen verbouwen tot kantoor en woning. Daartoe zou het zadeldak hersteld worden.

De Technische Dienst van [ ] gaf gunstig advies met o.m. als motief 'de uitbreiding op de verdieping tot de achterste perceelsgrens is een reconstructie van wat de toestand voor enkele jaren was zoals te zien is op de luchtfoto. De goede stedenbouwkundige aanleed komt hierdoor geenszins in het gedrang (st. 64) Ook de [ ] Dienst Monumentenzorg gaf gunstig advies.

De gemachtigde ambtenaar gaf negatief advies wegens strijdigheid met het BPA. De oude stapelplaats was volgens het BPA gelegen in een strook voor tuinen die geen bewoning en geen kantoren toelaat.

Op basis van dit negatief advies weigerde het college van burgemeester en schepenen van [ ] op 26.02.1998 de bouwvergunning.

De vergunning werd geweigerd omdat 'het geheel van de wijzigingen en de bestemmingswijziging essentiële elementen van het BPA in het gedrang brengen'

De technische dienst van de stad stelde op 24 11 1998, ingevolge de bouwaanvraag, het misdrijf vast.

Het schepencollege vorderde op 15.02.2001 het herstel door de zonder vergunning uitgevoerde constructies af te breken. Het vorderde tevens een dwangsom van 123,95 EUR per dag vertraging

4. De beklaagden worden vervolgd voor het instandhouden van het gedeeltelijk slopen van het zadeldak en vervangen door een plat dak, een nieuwe houten achtergevel op de eerste verdieping en van een glazen dak over de trap die het plat dak verbindt met de gelijkvloerse verdieping.

De incriminatie strekt zich uit over de periode van 07.05.1996 tot 13.03.2003

Nopens de prejudiciële vragen aan het Arbitragehof.

5. Ingevolge art. 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 (zoals gewijzigd door de bijzondere wet van 9 maart 2003) doet het Arbitragehof uitspraak bij wijze van prejudiciële beslissing over een vraag omtrent de schending door een wet, een decreet of een in art. 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

6. Art. 10 van de Grondwet bepaalt dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet.

Art. 11 van de Grondwet bepaalt dat het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend zonder discriminatie moet worden verzekerd

Art. 12 van de Grondwet bepaalt dat de vrijheid van de persoon gewaarborgd is en dat niemand kan worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft.

Art. 14 van de Grondwet bepaalt dat geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet

Art. 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en art. 15 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (BUPO) bepalen o.m. dat niemand kan worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakt ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde

Eerste vraag.

7. Door art. 7 van het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003, inwerking getreden op dezelfde datum) werd aan art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO) een derde en vierde lid toegevoegd.

Art. 146 DRO, derde lid luidt: *'De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet meer voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de*

omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg'.

Art. 146 DRO, vierde lid luidt: 'Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen'.

Hoewel deze decretale bepaling dateert van na de feiten houdt zij mogelijks een voor de beklagde gunstiger regeling in die ingevolge art. 2 SW, moet worden toegepast.

8. Het gewijzigde artikel 146 DRO brengt met zich dat de strafbaarheid van het Instandhouden van een bouw misdrijf in bepaalde gevallen afhankelijk zal zijn van voorwaarden die niet duidelijk door het decreet omschreven zijn.

Het zal immers afhangen van wat de rechter in een welbepaalde zaak zal interpreteren onder

- onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden
- een ernstige inbreuk op een essentieel stedenbouwkundig bestemmingsvoorschrift.

Heeft de decreetgever daarmee op nauwkeurige wijze de gedragingen aangewezen welke strafbaar worden gesteld?

De voorzitter van het Vlaams parlement verzocht de Raad van State op 8 april 2003 om een spoedadvies gegrond op de motivering van 'de maatschappelijke noodzaak om ten spoedigste rechtszekerheid te verschaffen inzake de in het voorstel van decreet behandelde problematiek... en om een duidelijk en ondubbelzinnig signaal te geven aan de bevolking'.

In zijn advies van 10 april 2003 (VI. Parl., stuk 1566 (2002-2003)-Nr. 4) heeft de Raad van State gesteld dat het ontworpen artikel - dat het toen nog enkel had over 'onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de burens - een te grote beoordelingsruimte voor de strafrechter laat en aldus niet beantwoordt aan de precieze afbakening van de strafbare

gedraging waartoe het legaliteitsbeginsel in strafzaken noopt.

In zijn arrest van 14 mei 2003 oordeelde het Arbitragehof dat het wettigheidsbeginsel in strafzaken, gewaarborgd bij de artikelen 12, tweede lid en 14 van de Grondwet alsmede bij art. 7 EVRM onder meer uitgaat van de idee dat de strafwet moet worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.9.3. p. 13).

De vraag rijst dan ook of de strafbepaling van art. 146 DRO, derde lid in overeenstemming is met het legaliteitsbeginsel zoals het vervat is in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met art. 7 EVRM en art. 15 BUPO.

Het antwoord op deze vraag is bepalend voor de beoordeling van onderhavige zaak.

Tweede vraag.

9. De vraag rijst eveneens of de strafwet, met name voormeld art. 146 DRO, derde lid op deze wijze gelijk is voor alle Belgen nu de toepasselbaarheid ervan van de rechterlijke interpretatie van enkele vage begrippen afhangt.

Is het immers ondenkbaar dat personen die een gelijkaardig bouw misdrijf instandhouden door de toepassing van art. 146 derde lid DRO discriminerend behandeld kunnen worden?

Hoewel ogenschijnlijk de vraag de mogelijke discriminatie in de toepassing van de strafbepaling betreft, gaat het in wezen om de vraag of door zijn vage formulering de eventuele discriminatie daar niet inherent aan is.

Een instandhouding van een bouw misdrijf zal door de ene strafrechter als een misdrijf beschouwd worden, terwijl een ander strafrechter dit feit niet als een misdrijf zal kwalificeren en dit afhankelijk van de invulling van de begrippen 'ernstige' inbreuk, 'essentieel' stedenbouwkundig voorschrift en 'onaanvaardbare' stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden.

Het antwoord op deze vraag is eveneens bepalend voor de beoordeling van onderhavige zaak.

Derde vraag.

10. Door art. 8 van het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003 werd art. 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO) gewijzigd.

Art. 149 DRO luidt thans : '§1. Naast de straf KAN de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdig gebruik te staken, en/of bouw- aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen bedoeld in art. 146, werden uitgevoerd. **INDIEN DEZE INBREUKEN DATEREN VAN VOOR 1 MEI 2000 IS VOORAFGAAND EEN EENSLUIDEND ADVIES VAN DE HOGE RAAD VOOR HET HERSTELBELEID VEREIST.**

Het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid moet worden verleend binnen 60 dagen na de aangetekende adviesaanvraag. Wanneer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid geen eensluidend advies heeft verleend binnen de gestelde termijn, mag aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd VOOR 1 MEI 2000, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend tenzij in één van de volgende gevallen:

1° bij het niet naleven van een bevel tot staking;

2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden;

3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Indien de vorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen niet overeenstemmen, heeft de vordering van eerstgenoemde voorrang.

De rechtbank bepaalt een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, een dwangsom per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregelen.

§2. ...

§3. ...

§4. ...

§5. De rechtbank bepaalt het bedrag van de meerwaarde.

Bij een veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde kan de veroordeelde zich op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na de uitspraak de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand of het strijdig gebruik te staken.

De Vlaamse regering bepaalt de regels voor de berekening van het te vorderen bedrag en de betaling van de meerwaarde.

In afwijking van het eerste lid worden de geldsommen gelijk aan de meerwaarde, waarvan de betaling werd gevorderd en verkregen zonder voorafgaande veroordeling door de rechtbank, geacht geldig te zijn bepaald en verkregen voor zover de vordering tot het betalen van die geldsommen en de algehele betaling dateert van VOOR 1 MEI 2000

11. De decreetgever heeft dus een onderscheid ingevoerd dat enkel en alleen afhankelijk is van het feit of het bouwmisdrijf voor of na 1 mei 2000 werd gepleegd (art. 149§1, eerste lid).

Indien de inbreuken dateren van voor 1 mei 2000 kan geen herstellvordering ingesteld worden dan mits een voorafgaand en eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Indien de inbreuken dateren van na 1 mei 2000 is geen voorafgaand en eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist.

De herstellvordering zal dus anders behandeld worden voor een analoog of identiek bouwmisdrijf naar gelang het werd gepleegd op 30 april 2000 of 1 mei 2000.

In zijn voormeld advies van 10 april 2003 heeft de Raad van State de vraag gesteld of dit onderscheid de toets aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doorstaat.

12. De decreetgever heeft kennelijk nog een onderscheid ingevoerd dat enkel en alleen afhankelijk is van het feit of het bouwmisdrijf voor of na 1 mei 2000 werd gepleegd (art. 149§1, derde lid).

Indien de inbreuk dateert van voor 1 mei 2000 kan in principe steeds de meerwaarde worden gevorderd behoudens enkele uitzonderingen.

Daaruit zou kunnen afgeleid worden dat dit principieel niet mogelijk is voor (analoge of identieke) feiten gepleegd vanaf 1 mei 2000.

Uit de samenlezing met art. 149 par. 3 kan nl. worden afgeleid dat het herstel in de oorspronkelijke toestand nog steeds de regel is

Die regel is dan echter niet van toepassing op de inbreuken van voor 1 mei 2000 waarvoor 'in principe de meerwaarde steeds kan gevorderd worden'

13. De decreetgever heeft eveneens een onderscheid ingevoerd dat enkel en alleen afhankelijk is van het feit of het de meerwaarde werd gevorderd en betaald voor of na 1 mei 2000 (art. 149§5, vierde lid).

Het kan dus dat voor een analoog of identiek bouwmisdrijf, dat zelfs op hetzelfde tijdstip werd gepleegd, al dan niet rechterlijke controle mogelijk is op de meerwaardevordering

Indien de betaling werd gevorderd en verkregen voor 1 mei 2000 is geen rechterlijke controle meer mogelijk. Dateert de vordering van 2 mei 2000 dan is dat wel het geval.

14. De vraag rijst of deze ongelijke behandelingen gerechtvaardigd zijn, m.a.w. of er een objectieve en redelijke verantwoording voor bestaat en deze onderscheiden dus geen schending uitmaken van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

Het antwoord op deze vraag is bepalend voor de beoordeling van onderhavige zaak.

15. Gelet op het bovenstaande dienen dan ook de navolgende prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te worden gesteld.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§2, 189, 190, 194, 203 §3 en 407 al.2 van het
Wetboek van Strafvordering;
art. 2, 37 en 41 van de wet van 15.06.1935,
art. 26 en 27 van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6.01 1989.

DE RECHTBANK, recht doende op tegenspraak,

BESLIST vooraleer te oordelen ambtshalve navolgende prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof:

1. Schendt artikel 146 derde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij decreet 4 juni 2003, het wettigheidsbeginsel in strafzaken, gewaarborgd bij de artikelen 12, tweede lid en 14 van de Grondwet alsmede bij art. 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en art. 15 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten?

2. Schendt artikel 146 derde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij decreet 4 juni 2003 door het invoeren van een onzekere strafbaarstelling, het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?

3. Schendt artikel 149§1 en §5 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij decreet 4 juni 2003 door het maken van een onderscheid dat alleen afhankelijk is van het feit of het bouwmisdrijf voor of na 1 mei 2000 werd gepleegd of dat alleen afhankelijk is van het feit of het de meerwaarde werd gevorderd en betaald voor of na 1 mei 2000, het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?

ZEGT dat verder zal gehandeld worden overeenkomstig art. 27 van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof;

STELT de verdere behandeling van de zaak **ONBEPAALD** uit.

HOUDT de kosten aan.

